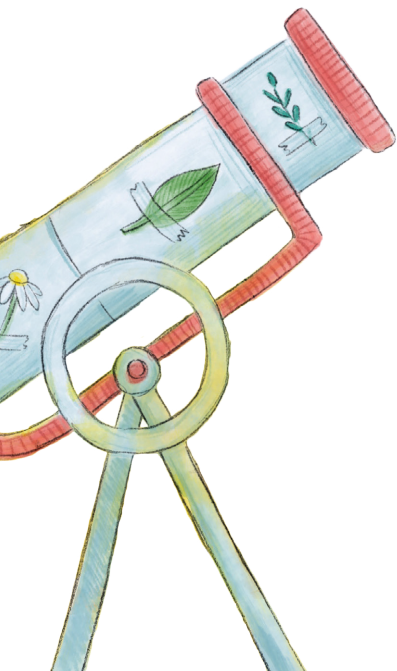

Изобретенията на мечока Дърабъра

Написа Петя Кокудева
Нарисува Ина Къорова

ИЗДАТЕЛСТВО
МАРМОТ

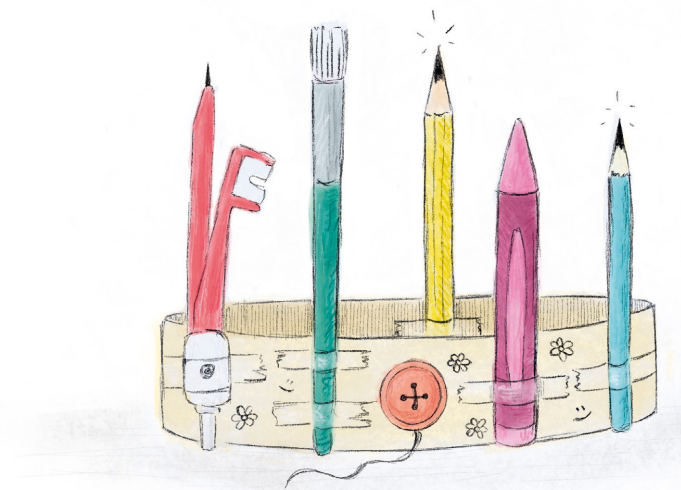
Бети и възглавката Обаче

Бети е нисичко момиче с рошава глава. Отдалеч косата ѝ понякога напомня на щъркелово гнездо, друг път – на бухнал храст. Затова у дома я наричат Рошличка. Ако има нещо, което Рошличка наистина обича, то е да разхвърля. Разхвърля и си мечтае

да бъде изобретателка. Ама не някога, а още сега! Само дето апартаментът им е ужасно тесен – две мънички стаи. На всичкото отгоре мама и татко работят от вкъщи, затова се налага Бети непрекъснато да подрежда.

Особено след като веднъж баба им гостува и настъпи острия връх на едно изобретение. Възрастните много се ядосаха и Бети бързо струпа всичко под леглото си. Е, поне си има нещо като личен остров – любимата възглавка. Обаче! Върху нея слага скицника, за да рисува изобретения.

Върху нея сглобява и разглобява.
У дома на шега кръстиха
възглавката Обаче, защото Бети
постоянно казва неща като:
„Време е за ставане, обаче на
мен не ми се става“; „Обещах да
подредя, обаче не съм обещавала
да е днес...“. Понякога на мама и
татко косите им се изправят от
толкова много „обачета“.

Един мрачен следобед Бети
лежеше по корем на леглото и
си граस्कеше ново изобретение,
когато се чу силно „Апчихуууу!“.
Това беше странно, защото точно
сега вкъщи нямаше никой друг.

Бети се ослуша и в този миг пред очите ѝ изплува гигантски чорап! Мно-о-ого дълъг жълт чорап на сини райета.

– Хей, спиш ли? – прошепна един глас.

И... чорапът изчезна! Бети примигна и усети, че тате я забива. После пак се унесе.

Загадката на раирания чорап

Веднага щом заспа, Бети забеляза силуета на великанския чорап. Сърцето ѝ задумка силно и тя си помисли: „Има страшно! Има страшно! Обаче баба нали казва, че на Страшното братовчед му е Интересното?“. Точно в този момент някой кихна. Бети разтърка очи, огледа се и ахна! Беше на горска поляна, а от тъмния

търбух на грамаганския чорап
се процеждаше тъничка струя
светлина. Две примигвания по-
късно отвътре се показва ухилен
мечок с лампичка на ластиче върху
главата. Мечокът държеше в лапа
зелен черпак с необичайно дълга
гръжка.

– Здравсти, аз съм Дърабъра! –
помаха мечокът. – Кръстен съм на
баба ми Дъра – напълно неизвестна
изобретателка. Другата ми
баба – Бърабъра – е била голяма
бърборана.

– Баба ти е била изобретателка! –
хлъцна от изненада Бети. –

Обаче... защо ти е този черпак?

– Ааа... ааа... апчих! С него
гребвам чай направо от голямата
тенджерa. Ако нещо е високо по
рафтовете, с черпака го докопвам.
А и се почесвам на разни места,
дето с лапа не мога да ги стигна,
хе-хе.

– И си с два различни чорапа! –
отбеляза Бети.

– Чорапите стават много
мързеливи, ако все са два еднакви!
Друго си е да не знаеш с какъв
непознат чорап ще се паднеш на
смяна днес. Стараеш се и даваш
всичко от себе си.

– Обаче това е стрес за чорапите! –
възрази Бети.

– Нали затова имат гунки – от
там им излиза всичкият стрес...
Ааапчихуууу!

Мечокът кихна три пъти едно след
друго. Когато спря, избърса носа си
с лапа и подкани Бети към входа на
чорапа. Чак тогава тя видя обрасла
с мъх табела:

